חוסני מובארכ הניף את דגל מצריים. דפנה ברק היתה שם. היא ראתה את הדברים אחרת

טאבה: דגלים וביקיני

● **לירון נלסון:**

„ה כל שלהם!" מודיע לירון נלסון „הבן של", המנסה להיכנס לנעליו האגרתיות של האב. „עוד לא גמרתי פרסים. אני לא יודע כמה אני מרווית, מהם התנאים. אני תחת המלון (סונסטה־אינטרנשיונאל) — זה מה שאני יודע."

אנחנו יושבים בפינה בפאב המפורסם בכפר של רפי, בעצם בכפר של המצרים. לא שנרחקנו הצידה בגלל הרוחק (בין שמונה ל־11 אנשים באותה שעה). פשוט יש נושאים שהפינה יפה להם. „מוקדם מדי לדבר. אספקה, למשל, קניתי עוד מהספקים שלי בישראל. הלאה? נראה. אני עובד בכפר בי משכורת מלאה מטעם סונסטה. אני לא מרגיש שהכפר לא שלי, שאני לא בעל־הבית.

„המצרים נחמדים. הם בסדר. ביום הראשון שהם נכנסו לטאבה (יום ה־רביעי) קיבלתי 40 אנשים. הם עשו ניקיון פה. רואים? הסתדרתי איתם יופי. אין לי בינתיים עובדים מצריים, אבל הזמנתי כמה מסונסטה.

„היתה לי ברירה לעזוב ב־15 ב־חודש. החלטתי לקחת תקופת־ניסיון. אני לא חתום על שום נייר. אני יכול לקום ולעזוב מחר בבוקר. השאלה ה־יחידה היא אם העסק פה יעבוד. העניין הזה של כל הפיתקות בגבול...

„האנטי־מצריים בינינו בוודאי שלא יגיעו. שר־התיירות גידעון פת: תנסחי זאת בזהירות — הוא דיבר על הוצאת כספים מהמדינה. יש דברים חשובים יותר. כמו מה? כמו שלום.

„ביקרו כאן הרבה מצרים מאז יום הרביעי. אתמול (יום השישי) פתחתי את הכפר רישמית אחרי ה־15. האיסור על שיזוף בעירום? זה פלברות! בינתיים, ממשיכים להשתזף כאן בעירום. נכון שאמרו לי שהחל ב־15 עלי לדאוג לזה, אבל גם בסונסטה (במלון) משתזפים בעירום, אז אם שם...

„אני לא מעיר על כך. אני אוהב את זה. מוקדם מדי לדבר מה השתנה. אני מבולבל. בעיקר מה שמפריע לי זה ה־גבול, וכל הניירת. זה יעצור בעד המבקרים. אם זה לא ייפתר — יהיה רע. הבעיות הן אצלנו, לא אצל המצרים.

„אצלנו יושב במחסום אדם אחד, ואילו במחסום שלהם — 30.

„לא תיכננתי שיבואו מייד בהתחלה מאות אנשים, אבל זה ניסיון שכדאי לנסות אותו, ניסיון מעניין. כולם מדברים על שלום, שלום, אבל כשזה מגיע לידי ביצוע...

„אני לא שמח שכל זה קורה כשאבא שלי לא בחיים, מפני שאינני שמח ש־הוא לא בחיים, אבל... אבא שלי היה אנטי־ערבי. הוא לא היה נשאר כאן כמה צבעים..." כל גיחה לאוניה וממנה דורשת מהם לעבור ממדינה למדינה, החל בסוף־השבוע. הם לא אהבו את זה. „בפעם הבאה נלך לופטוזו" הוריע לי מישהו במטוס, ברדך חזרה.

במשך שלושת הימים ששהיתי ב־

מושב הכובעים על הבימה*

בכל פעם, מזדקן אחר

טאבה, לא פגשתי ולוא במהמר־מרוויח אחד. מזהר.

„לא מוזר?" הסבירו לי המומחים, „גם מי שמרוויח — מתפאר בכמה ש־הפסיד?" למה? ככה. יש, כמובן, המרוויחים, שמזלם התהפך והרווח הקטן הפך להפסד ענק.

„מר־תקי" צווחה לעברי אשה בחדר־האוכל, אחרי דוח־ההפסדים של בעלה, „כ־סף זה לא ה־כל!"

„ולא איכפת לך שבעלך הפסיד?" שאלתי, שאלה מטופשת כנראה, לפי המבט שבו זכיתי, עד שהבנתי: גם ה־גברת מהמרת.

קשה, קשה לטעות בהם.

● נשות האח"מים

„ב את לראות את מובארכ?" שאלה אותי גברת מצרית בח־ביבות מופלגת. הייתי מהופנטת ממי שמניה, שכוסו בגווני הסגול (בשלל גוונים). הצלחתי לשאול רק: „ואתן?"

„אנחנו?" ציחקקה בטוב־לב אחרת, בחומים, שהזכירה לי את אמא־אדמה, „אנחנו מכירות אותו."

„אישית?" התעניינתי.

„המטופחות־המעוגלות מסביבי, כ־שלל צבעים, שנראו כאילו ברחו מא־תר־הסרטה של פדריקו פליני, הביטו זו בזו ופרצו בצחוק.

„היא," הצביעו לעבר אשה שופעת, בשלל ירוקים וסרט שחור (נוצץ) כ־

* *מימין: שאדיה, מחמוד יאסין, יוסרה. האיש היושב משמאל לא זוהה.*

במצב כזה. הוא הקים את הסיפור הזה (הכפר) — לא אני. אני קיבלתי זאת בירושה. לו היתה בעייה ריגשית חריפה עם זה, השבי המצרי וכל זה."

בנקודה רגישה זאת מסמן חייל מצרי בנימוס לעברו של נלסון־הבן, וזה מתרומם לעברו כחץ מקשת ומסתודד עימו ועם מצרים אחרים בצד. לא, קשה לי לדמיין את נלסון־האב נוהג כך.

● המהמרים:

קשה, קשה לטעות בהם. יש להם מין מבט זגוגי כזה בעיניים, דרגון משלהם: „היום הלכה לי חמישיה (חמשת־אלפים דולארים), אבל ל.... הלכה עשיריה (עשרת־אלפים דולארים)."

פגשתי בהם בחדר־האוכל (עקב סגירתן הזמנית של מיסעדת מרחאבה והמיסעדה האיטלקית, נותר חדר־האוכל כמקום־מיפגש הכרחי) בליל־שבת, ועוד בהבזק ליד המעליות. את שאר הזמן הם בילו באוניית־הקאזינו, המשייטת ליד המלון.

הם לא התכוונו לחזות במו־עיניהם בהיסטוריה, לא תיכננו „לספר לנכדים". במיקרה הגיעו להמר אחרי שעברה הבעלות בשטח לידי המצרים.

„וואללה, כמה ניירות מילאנו היום?" התלוננו בקול רם, „ורודים ולבנים, רשמיים על שלום, שלום, אבל כשזה מגיע לידי ביצוע...

„אני לא שמח שכל זה קורה כשאבא שלי לא בחיים, מפני שאינני שמח ש־הוא לא בחיים, אבל... אבא שלי היה אנטי־ערבי. הוא לא היה נשאר כאן

„עירום? למה לא?"

יש המגדירים זאת כ„דו־קיום". אחרים, המדקדקים יותר בפרטים מעבר למשאת־הלב הלאומית, יקטלגו את כל המתרחש בימים אלה בטאבה תחת הכותרת: „אנומליה".

● **אנומליה היא לסעוד את סעודת ליל־השבת במלון „טאבה־סונסטה־אינטרנשיונאל" (השם אבי־יה, שעל שמה היה קרוי המלון, נמחק). הארוחה כללה נעפיליטע־פיש, שנראו משכנעים למדי, ושבושלו על־ידי הטבח המצרי, שהגיע למקום שעות ספורות קודם־לכן („הדריכו אותו..." הרגיע אותי אחד המלצרים). באשר לשאר מרכיבי הארוחה – אין לטעות בהם. הם מזכירים את המיזנון במלונות־הפאר של קאהיר, כמו: „שרתון־גיזה" ו־„הילטון־ניייל", הן בצורת הסידור, והן מבחינת העומס שבמרכיבים. כמעט לא ניתן לנוע אחרי כמה נגיסות. לעומת זאת, לא הירשו לי לקנח בקפה וחלב אחרי המנה הבשרית („לא כשר", הוסבר לי) ותלו עיניים די נוקבות בישראלי שחשק בסיגריה בליל־שבת. „בכל זאת, יום שישי..." נאמר לנו. לידינו חייך העובד הבכיר ביותר שהובא ממצריים – הסגן של סגן־מנהל המלון, ודיבר על „ביס" (שלום באנגלית, במיבטא המצרי), „ביס אנד לאב!" (שלום ואהבה).**

● **להיכנס לכפר של (פעם רפי, כיום לירון) נלסון ולהיעצר לצורך הזדהות ובדיקה בכניסה, עד שמגיע האישור הנכסף באינטרקום – זוהי אנומליה. אחרי הכניסה המפתיעה הזאת, ממתין כפר ריק: שלוש חתיכות משתזפות בביקיני (לא, לא בלי), קומץ־קמצוץ של ישראלים, ושידי ארץ־ישראל היפה ברקע. ליאור ייני, גבי ברלין, אריק איינשטיין, אריק סיני – כולם מנעימים את השיזוף של מעט הישראלים ושל מגיד המצרי (הסגן־של־הסגן) המופיע בכפר, כשהוא לבוש בעניבה, במיקטורון מישבצות, מביט סביבו, יושב לצידי כשהוא נוטף זיעה וממלמל: „זוהי הפעם הראשונה שלי פה. יפה פה, יפה..." מביט בביקינים מסביב, „מה פתאום נאסור על שיזוף בלי בגדי־ים? אנחנו מעוניינים שזה יצליח, שיבואו תיירים! מהי תיירות? זה ים, שמש, אהבה, סכס..." השמש נותנת לו, כפי הנראה, השראה, והוא נסחף: „שלום – צריך להיעשות בין אנשים שונים. זה כמו ההבדלים בין גבר לבין אשה, אבל אי־אפשר בלי אהבה, סכס..."**

● **אנומליה – זה להקשיב לדבריו הבוטחים של היורש לבית נלסון, שהוא בכלל לא חייב לאף־אחד, ומה לו ולמצרים, הוא בכלל כפוף ל־סונסטה", ומה הדעש ומה... ופתאום, בעיקבות תנועת־אצבע מיזערית, ממש מיקרוסקופית, של חייל מצרי, הוא מזנק ממקומו לעבר החייל („זה השומר!" הוא מסביר לי במהירות) ונראה כסר לפקודתו.**

● **לשמוע את הקונסול המצרי באילת מדבר עברית רהוטה, עד שקשה להאמין שאינו צבר כשר למהדרין, ולשמוע את ג'ו סולטן האלגנטי, מנהל „סונסטה", שואל את מאהה מיחסי־הציבור של רשת „סונסטה" המצרית: „את צריכה משהו? יש לך הכל?" ולשמוע את מאהה, בעלת המיבנה המוצק, צוחקת לעברו: „הכל! אני צריכה גבר! אתה יכול לסדר לי?"**

● **אנומליה – זה לרבוץ בניחותא, בביקיני, על מירפסת במלון ולנסות לתפוס שלווה (בבריכה אין הישראלים מעזים, לפי שעה, להתרחץ, בגלל הצפים המצריים המכתרים אותה מכל גיבעה ומיניגיבעה), כשלפתע נשמעים ליחשושים קרובים ב־יותר: „שוף, שוף!" (תביט – בערבית). ארבעה חיילים מצריים חמושים מנופפים לי לשלום במרחק של שלושה מטרים, אולי פחות, מעלי.**

● **אנומליה – זה כשכל זה מתרחש, וחסן־עיסא, מי שהיה הקונסול המצרי הפופולרי באילת בפרט ובישראל בכלל, ומי שניהל את שיחות המשא־ומתן על טאבה, מתבודד בביתו היפהפה בקאהיר (צמוד לשגרירות־ישראל שם), לא עונה לטלפונים, לא רוצה לדבר עם איש. עיסא הושעה לפתע פתאום מתפקידו הבכיר כראש־דסק ישראל במישרד־החוץ. הרכילות הגבוהה אומרת שהנה זה בהוראה ישירה של הנשיא, וששר־החוץ עימצת עבד־אל־מגיד פועל בשקט לטובתו. מילת־המפתח כאן היא: „שקט". „אצלנו," הסביר עיסא השבוע, בשיחה פרטית, „כשדבר כזה קורה, מסתגרים בשקט עד יעבור זעם..."**

* *רפי נלסון עבר בסוף שנות החמישים בתעלת־סואץ, כשליח הערלם הזה, התעלה, נעצר והוחזק זמן ממושך בכלא המצרי.*